

VASADI PÉTER

Hair – újra

VASADI PÉTER (1926–2017)

Nem tudta megunni...

Begyalogolt a sötétbe,
a Gigant légierőd
gyomrába az ezred,
s kikászálódott a rep.
téren a világosságra.
A tengerészgyalogos
nem sokat mosolyog.
Megtanulta a szakmát:
harc, háború, (el)hullás.
Távolról: kitűzött föladat.
Közelről: örökös készület.
Fegyelem, pakolás, éberség.
Guggolva aludni. Karra
fűzni a fegyverszíjat,
füttyre fölállni... Miért?
Kérdés nincs. Igenis!, az van.
Bent nagyon sajog.
Semmi kívülre. Látszatra kőarc.
Megvetett mozdulatok.
Nem a fontolgtatás, a sebesség.
Gyerünk, lépés, sorakozz.
Betagolódni. Imbolyog előre
az ezred. Bent pereg a film.
Egyedül az, amit otthon hagysz.
Az tabu. Fény. Álomkór.

...Ott van a zenéd. Táncoltál
a dúsan terített lakodalmi
asztal tetején, beletacacsoltál
tele talppal, bele a habos-
tortába, a salátás kristály-
tálba, hogy' ugráltak az arany-
füstös, ezüst kések, villák, kanalak
a riadt ünnepi vendégek ölébe,
méltatlankodó, dühös kiabálás,
hatalmi szigor, civilek
gyűlölésétől rángatózott
a részeg baka mind, és másnap
bevonult a támaszpontra.

Itt még ömlik az ananász-
lekvár szét a damasztterítón,
már az előkelő hölgyek és
urak is egymásra dobálják
a keskeny arany karikába
bújtatott szalvétákat, nincs
itt semmi különbség fehérek
s feketék közt, lázadók voltak,

kik vagy elesnek a csatatéren,
 vagy kiügyeskedik a túlélést,
 harsog az ének, dobolás, taps
 csattan a padlón, asztalon,
 kanapékon, mint egy éjféli
 lokálban; de a háttérben
 valahol már menetel s hangszerein
 próbálgat az ezredzenekar; jönnek
 becementezni az őrzőgépet.

Imbolyog előre az ezred.
 Erre-arra dülöngenek a vállak.
 Akinek megcsúszik szerelése,
 lök egyet derekán, elől karral
 húzza a helyére. Nem látni arcot.
 Nem látni hátulról a tarkókat.
 Emberbőrt, a haját sem, homok-
 sárga a zubbony, homoksárga a
 fiúk háta, főlőkarja, zöldsárga
 a batyun a sisak félgömbje
 a szíjak alatt, csak az ég, az ég,
 a mind forróbb trópusokon mind-
 jobban éget az ég... Imbolyog a
 tátott szájú sötétbe az ezred.

Az őserdőben szakaszos surranást
 hall. Megleng az óriáspáfrány
 levele, fölbukkan egy alacsony
 katona, kezében a tömzsi gép-
 pisztoly, kis láng csap ki a csövén.
 Fegyverét ő is emelné, de
 elkésik, már nem bír a
 billentyűvel, gyors pattogás
 éri fülét, ütésekkel érez a
 mellén, dől hátra a test,
 tehetetlen, ráhunyja szemét
 a tehetetlenségre, el kell
 engedni magad, embernyi
 fűbe csapódik, dona nobis
 pacem, ezt még hallja, dona
 ...nobis, föléje hajol az
 alacsony katona, higgadt
 figyelem fürkészi az arcát,
 két ferdén metszett szemrész
 nézi őt, nem a szem, hol...
 dona nobis... egy kéz matat
 a szíve körül, szívdobogása
 után kutat, sikertelenül;
 a másik ide-oda hajlongó
 pálmák vonulását látja.

Eljött az idő. Minden
 pálma, minden fa elhagyja
 a földet. Itt csak a sok
 kusza drótkerítés,
 mint ókori hajviselet.